

- c) udostępnieniu ich w formie płyty CD-ROM na potrzeby wykorzystania dla celów komercyjnych,
- d) przetworzeniu ich na potrzeby serwisu krótkich informacji tekstowych, w ramach którego po wysłaniu krótkiej wiadomości tekstowej (sms) zawierającej imię, nazwisko i miejsce zamieszkania konkretnej osoby pod konkretny numer użytkownik telefonu komórkowego może uzyskać w ramach odpowiedzi dane dotyczące dochodu z tytułu działalności zarobkowej i z kapitału oraz dane dotyczące majątku tej osoby?
- 2) Czy dyrektywę 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że rozmaite działania opisane powyżej w pytaniu pierwszym w pkt a) do d) mogą zostać uznane za przetwarzanie danych osobowych wyłącznie w celach dziennikarskich w rozumieniu art. 9 dyrektywy, jeżeli uwzględnione zostanie, że dane dotyczące ponad miliona osób zostały zgromadzone w oparciu o dokumenty, które w świetle przepisów prawa krajowego o dostępie do informacji są jawne? Czy dla tej oceny ma znaczenie okoliczność, że głównym celem tego działania było opublikowanie przedmiotowych danych?
- 3) Czy w świetle zasad i celów dyrektywy 95/46/WE art. 17 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie opublikowaniu danych, które zostały zgromadzone w celach dziennikarskich i udostępnieniu ich na potrzeby wykorzystania dla celów komercyjnych?
- 4) Czy dyrektywę 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że te zbiory danych osobowych, które zawierają jedynie materiał informacyjny już upowszechniony przez media w ogóle nie należą do zakresu zastosowania tej dyrektywy?

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, str. 31).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-75/07)

(2007/C 95/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu

zastosowania się do dyrektywy 2004/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2001/82/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (¹), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 3 tej dyrektywy;

posiłkowo:

stwierdzenie, że nie przekazując do wiadomości Komisji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2001/82/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 3 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2004/28/WE upłynął w dniu 30 października 2005 r.

(¹) Dz.U. L 136, str. 58.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-76/07)

(2007/C 95/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2005/28/WE z dnia 8 kwietnia 2005 r. ustalającej zasady oraz szczegółowe wytyczne dobrej praktyki klinicznej w odniesieniu do badanych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania u ludzi, a także wymogi zatwierdzania produkcji oraz przywozu takich produktów (¹) Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło swoim zobowiązaniom, ciężącym na nim na mocy art. 31 tej dyrektywy.

Ewentualnie

stwierdzenie, że nie powiadamiając Komisji o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2005/28/WE z dnia 8 kwietnia 2005 r. ustalającej zasady oraz szczegółowe wytyczne dobrej praktyki klinicznej w odniesieniu do badanych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania u ludzi, a także wymogi zatwierdzenia produkcji oraz przywozu takich produktów Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło swoim zobowiązaniom, ciężącym na nim na mocy art. 31 tej dyrektywy;

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2005/28/WE upłynął w dniu 29 stycznia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 91, str. 13.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-84/07)

(2007/C 95/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbaek)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że dopuszczając się zachowania opisanego w skardze Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 3, art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 12 dyrektywy Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniającej dyrektywę 89/48/EWG (¹);

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Republika Grecka odmawia wzięcia pod uwagę i uznania dyplomów optyków wydawanych przez włoski

instytut kształcenia na podstawie umowy franchisingowej zawartej z grecką instytucją kształcenia.

Zdaniem Komisji władze greckie mogą badać co do zasady, czy dyplom ten daje dostęp do tego zawodu; okoliczność, że został on wydany w ramach umowy franchisingowej nie ma znaczenia dla uznania przez władze greckie. Dyrektywa 92/51 nie wprowadza żadnego rozróżnienia w tym zakresie. Komisja twierdzi ponadto, że niniejsza sprawa nie dotyczy art. 149 WE i 150 WE ani art. 16 greckiej konstytucji, ponieważ sporne dyplomy są w zwykłym trybie wydawane przez włoski instytut kształcenia, a nie przez greckie instytuty kształcenia, z którymi zostały zawarte umowy franchisingowe.

Z tych samych względów odmowa przez władze greckie uwzględnienia i uznania wskazanych włoskich dyplomów narusza art. 3 i 12 dyrektywy 92/51. Ponadto zdaniem Komisji z pewnej liczby skarg wynika, że władze greckie zobowiązywały skarżących, którzy wnosili o uznanie włoskiego dyplomu uzyskanego we Włoszech, do odbycia stażu adaptacyjnego. Praktyka taka jest sprzeczna z art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/51, zgodnie z którym władze greckie są zobowiązane do pozostawienia zagranicznym wnioskodawcom wyboru między stażem adaptacyjnym a testem umiejętności.

(¹) Dz.U. L 209 z 24 lipca 1992 r., str. 25-45.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-85/07)

(2007/C 95/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 5 ust. 1 i art. 15 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (¹) w ten sposób, że